

ves por el señor Sanpera (hijo) al alcalde de Las Franquesas señor Barnils. Un enorme gentío presenció, aplaudió y vitoreó el acto de izar la bandera española, que quedó ondeando en el magestuoso edificio.

Una vez hecha la entrega, los invitados se dirigieron a un salón adornado con flores y palmeras, donde se sirvió un espléndido banquete.

Durante la comida, el coro que dirige nuestro amigo Isidro Fatjó cantó con mucho ajuste piezas de su vasto repertorio, entre ellas, una alusiva al acto.

La banda también ejecutó escogidas piezas en el vestíbulo.

En el brindis usó de la palabra el alcalde, señor Barnils, el cura párroco señor Bou, los diputados a cortes, señores Plaja y Nougués, el gobernador civil de la provincia, señor Sánchez Anido y el señor Sanpera, quien dió las gracias a los comensales.

Terminado el banquete, los invitados dieron un paseo por aquellos alrededores regresando los expedicionarios a Barcelona, a las cuatro de la tarde.

La casa Pathé Frères impresionó una película de la fiesta; los fotógrafos también sacaron diferentes instantáneas, así como los periodistas de Barcelona se les veía atareados en busca de datos para poder complimentar su información.

Hármosa resultó la fiesta, y a ello contribuyó el día primaveral que nos brindó la naturaleza, pues el sol brillaba espléndidamente y ni un soplo de aire se notó durante las horas de estada en aquel magnífico lugar; solamente alguna que otra nube se asomaba tras la gigantesca montaña del pintoresco Montseny, sin llegar a cubrir el azulado firmamento.

Repetimos al generoso señor Sanpera nuestra más sincera felicitación.

Epitalami

A l'amic Nicolau Clotet, amb ocasió d'haver-se enmaridat amb la gentil senyoreta Maria Cadefau

Que Déu us dongui sort, fills de ma terra,
i caigui constantment en vostra llar
la santa pau, aquella pau serena,
olor de santetat.

Que Déu us dongui fills, i que us alegri
l'harmonia suau dels seus petons,
i junts, pares i fills, canteu un himne
al familiar amor.

Tu que tens, amic meu, l'ombra dels pares;
tu que una esposa tens, bona i fidel,
jo t'juro que vas brunzent, d'una volada,
vers el camí del cel.

Quan tinguis fills, conqueriràs la gloria,
puix ta casa serà un ramell d'amor;
entre'l dels pares teus, el de ta esposa
i el dels vostres fillets, parteix ton cor.

¡Com cantarà, allavors, la poesia
en aquest paradís improvisat!

Lentament, com riu de mel, les hores
tant dolces passaran.

Quan la maternitat, cercant hostatje,
pari en ta casa, ja veuràs quin goig!
el teu cor seguirà, mentres bategui,
el va-i-vé d'un breçol.

A dintre d'ell, concentraràs ta vida
i serà, aquell breçol, per tu, un nou món;
serà un bell juguet, joh, gran misteri!,
que t'farà ser més bo

* * *

Tal es el cel que pots trobà en la terra;
tal es el cel que jo he augurat per tu.
Ara que Déu, amb sa bondat inmensa,
derrami, en vostre tàlam, joventut.

E. M.

¡Pobres aucells!

Dies enrera, i al fullejar l'història de Turquia, m'cridà poderosament l'atenció, el sagrat respecte que inspirava a l'antic mussulmà l'armonios i mil vegades alabat cant del rossinyol.

En les nits serenes, quan trina ocult entre les branques dels xiprés, allà, en la solitud del cementiri de Galata, el pensament, rublert de fantasies del mediterrani oriental, s'enlaira a les regions etèrees ont moren les huris que, verges encara, havien romput les cadenes de la terra, pera remontar-se, en ales de la mort, allà, an els bells paradisos que tant fogosament pintà Mahoma a sos creients.

La grandesa que dins de son esperit infantil té la mig-aval llegenda, m'ha recordat que en la meua patria el rossinyol no era del tot exterminat, per la senzill raó de que l'experiència ha demostrat que s mor d'anyorament quan se tracta d'emprisonar-lo.

No poden dir ho així mateix els demés aucells, companys seus de la floresta.

Aquests, al contrari, són crudelment perseguits per homes, si es que homes pot dir-se'n d'aquests sers ignorants o inconscients que sense sentir vibrar mai les cordes de la seva ànima a l'embat de la poesia, distreuen sos ocis i empleien els moments d'esbarjo en destruir una de les més belles obres de la Creació.

Sortiu un matí pels afores, els raigs d'un sol tebi, us acompanyen i una terra seca i uns arbres sense fulles us recorden que som a l'hivern. L'aspecte trist de la naturalesa invadeix vostra ànima d'extranya tristesa: no sembla sino que la mort ha deixat caure sa dalla sobre aquells arbres desfullats, sobre aquells terroços frets i dúus, sobre aquelles mates seques i grogues; de sobte un crit de vida senti al davant vostre i un ser alat, tallant els aires com fletxa disparada, desvia vostra imaginació de la terra trista, pera ensenyar-vos un cel gran, magestuós, magnífic.

Quan encara senti bategar vostre cor per l'impressió rebuda, a poc troç d'ont sou una malla, traïdora, maniobra, i pocs moments després el brutal engegament d'un selvatge acaba amb la vida del bell cantor de la Natura. ¡Era femella!...

I no diem res si es mascle. ¡Ai d'ell! Serà portat a un concurs ridícul, d'ont ne sortirà pera morir de fam i sed o d'una batzegada si no canta i s baralla. I, si canta, les més de les vegades el seu amo'l recompensarà deixant-lo cec, després d'haver-li passat, molt piadosament, un ferro rogenic pels ulls.

¡Pobres aucells!

Jaumeandreu

Fent camí

Sembla, i així hauria d'ésser, que joventut, bellesa i instrucció fossin una mateixa cosa; però desgraciadament no es així. Sembla que el jovent d'ara s vagi desenrotllant, no pel bon

camí, sino en sentit contrari, i es que desconeixen el valor que té la jornada que estem cridats a passar i per comptes de tirar-nos amb l' instrucció perquè demà podem ésser el sosteniment d'una família, ens tirem a les baixes del vici que molt bé ens descriu l'Emili Zola en la seva obra «L'assommoir».

Molts homes hi han hagut an el món, que s'han interessat per l' instrucció dels pobles, i si no ho han lograt en general, han lograt part del que ells desitjaven i així han vist coronats amb l'èxit llurs treballs.

Aquí, a Espanya, també hi han homes que s'interessen per fer-ho, però no han sigut tant ben afortunats com sos amics de l'extranger i els seus plans s'han vist fracassats, ja sigui per culpa dels governants, o ja sigui a causa de que hi hagi persones que no ls convingui que el poble s'instrueixi.

Però amb tot i això encara ha estat de sort (se pot dir), perquè té centres d'ensenyança ont pot instruir-se la persona que tingui obligacions tota la setmana.

Això podria fer-ho tot-hom i principalment el jovent. Hi ha la biblioteca de «L'Unió Lliberal» i pels que no tinguin la mateixa classe de pensar, hi ha el «Centre Catòlic» i el «Casino», ont crec que tenen les seves convenients sales de lectura, per la persona que desitgi instruir-se sense haver-se de mortificar el més mínim.

Però el que fa més llàstima de tot això es la soletat que regna sempre an aquests centres, principalment a la biblioteca de «L'Unió Lliberal», i això que el lector pot trobar-hi, per instruir-se, tot el que li sigui necessari.

Jo, al dir això, m' dirigeixo principalment an els joves, an els homes de demà: Perquè un poble sigui cult, treballador i instruït es necessari que tots els homes ho siguin i així, quan serem al final del camí que ara estem començant i quan serem vells podrem dir als nostres fills, als nostres nets:

Seguiu el camí que nostres avantpassats varen començar i, si no vosaltres, els que vinguin, amb aquesta marxa que havem portat i portarem, pujareu al cim més alt del món, ont posareu aquestes hermoses paraules den Clavé: «Amor, Virtut i Progrés».

Emili Forquell

Tribuna libre

POR CORTESÍA

Un exceso de atención con que me honraron unos entusiastas redactores de este semanario, fueron causa del artículo que publiqué en el mismo, con fecha 20 del pasado noviembre.

No estuvo en mi ánimo, ni tengo la pretensión, de entablar polémica con el señor Paituví, y mucho menos convencido de mi inferioridad, por lo cual resultaría una quijotada el atreverme.

Pero ya que el señor Paituví, parodiando el papel que unos asalariados del caciquismo desempeñaron, al perturbar el mitin de «La Unión Liberal», sale en su defensa, por cortesía voy a replicarle esta sola vez, haciendo quizá demasiado honor a su servicialidad.

El respeto y cariño que guardo para mi inolvidable padre, y el respeto que, a parte los naturales sentimientos que lo puedan impulsar, la educación me obligan a guardar ante todos los desaparecidos, son lo suficiente para